

Opinió

ENTRE UN AVI I SON NÉT

Sebastià Frau i Gaià

[La història que ve a continuació és una història verda. Parla de l'extraordinària simbiosi afectiva entre un pare i son nét. Parla de l'estima sense parió que ambdós se professaren fins que la mort els separà. Parla del dol, però també de les intenses experiències viscudes i dels records que no moriran. Parla d'una ànima encara tendra que es resisteix a creure que no tornarà a veure mai més l'avi. Parla sense embuts d'una estimació profunda, incondicional, explicitada]

En Pau G.G. té ara disset anys acabats de fer. En aparença, val a dir-ho, un jove com els altres: despert, curiós, inquiet... Estudia i fins fa poc ho feia amb un aprofitament escolar excel·lent; practica esport, surt amb amics i festeja a estones. D'un cert temps ençà, emperò, el somriure se li ha glaçat. Viu corprès per la tristesa i la sensació d'abandó perquè té una ferida mala de guarir que el du per viarans costeruts. Massa jove per patir tant. Massa jove per entendre que les morts no tenen remei per molt que ens revoltem de ràbia i plorem sense consol

la nostra pena. Resulta que en Pau va perdre el padri matern fa poc més de dos mesos i això li ha provocat un capgirament insuperable de son ordre vital. Es demana com serà sa vida d'ara en endavant, a qui farà confidències, de qui rebrà els consells savis que seguia a peu dret, amb qui parlarà de les coses de cada dia, amb qui viatjarà o anirà al cinema... I es demana amb persistència per què esdevé que hagin de partir les bones persones, les persones necessàries, i restar aquí els perversos, els incaços d'oferir res de positiu al proïsme.

Convindrà conèixer el padri d'en Pau. Era Josep Maria G. F. (Sitges, 1929, Palma, 2015), un conegut empresari del sector dels subministraments industrials i un dels grans impulsors de l'excursionisme a Mallorca. Des de que va enviuar quan en Pau tenia a penes quatre anys, acabada malauradament la dedicació exhaustiva que va prestar a la frustrada curació de l'esposa, va aprofundir amb semblant dedicació la relació que mantenia amb son nét. De caràcter exigent però alhora extraordinàriament afable i generós amb les persones més properes, en Josep Maria fonamentà la magnífica avinença amb en Pau en l'aprenentatge de les habilitats precises per a decidir la millor opció en les situacions de compromís. Per això en Pau havia d'adquirir la capacitat de relacionar-se socialment i de fer servir les dosis justes de seny i de coratge. La coherència en els comportaments, l'edu-

ció en les formes, l'exigència en allò que constituís la dedicació preferent — en el cas d'en Pau, l'estudi —, el gust per la literatura i la història, vet aquí les pautes que procurava marcar-li.

► **Tanmateix, quan neixen** les relacions que amb el decurs del temps es demostraran profundes i sinceres, aleshores ignorem tots plegats la transcendència que arribaran a tenir. Només el pas dels dies i els anys, només les vivències de cada hora ens permetran entendre el significat i valor de l'amistat o de l'amor. Quan en Pau es dol amb un deix d'amar-gor gens dissimulat per la pèrdua del padri, detalla que es veien pràcticament cada dia, que el tenia com un ídol i que de gran el voldria emular. Que era un referent i el millor mestre que mai podria tenir, que eren autèntics amics i còmplices i que se sentien molt a gust junts en qualsevol circumstància. Que s'ajudaven sense reserves i que tots dos estaven segurs que l'altre hi seria quan fos necessari. Al cap i a la fi, diu, es tractava d'una relació que no es pot explicar amb paraules. Que tan sols es pot entendre des de dins del cor. Des de ben endins del cor.

Ara, emperò, res ja no és igual. En Pau ha passat de viure amb el padri, durant anys, els millors moments a només poder-lo recordar. S'ha estrocat de cop tota la bellesa d'una relació creativa, solidària, de comprensió íntima, d'estima recíproca. Ha passat d'esperar el moment quotidià de retrobar-lo a viure només dels records. L'avi ja no hi és. A l'hora de l'estudi, ha perdut la capacitat de concentració, un estudiant brillant com era, i es posa a gemegar. Mal dorm i pen-

Quan neixen les relacions que amb el decurs del temps es demostraran profundes i sinceres, aleshores ignorem tots plegats la transcendència que arribaran a tenir

sa una vegada i una altra que l'avi ja no hi és. Potser un dia —segur que esdevindrà— donarà un tomb i agrairà a la vida la magnífica experiència viscuda, tot allò que va aprendre, els afectes, les abraçades i les mirades amb les quals s'entenen sense dir-se res.

La nit del 19 al 20 d'octubre de l'any passat en Pau havia dormit a casa de l'avi. Es despertà i marxà cap a l'escola. Res feia preveure la fatalitat dels instants posteriors. A mig matí son pare l'anava a cercar amb urgència al col·legi per dur-lo a la clínica on l'avi finia per moments. S'havia donat un fort cop al cap en aixecar-se del llit. En Pau, que aleshores encara no havia fet els disset, entrà a l'estança i demanà a tots els presents que sortissin. Volia —volien— viure aquells darrers instants en absoluta intimitat. Gairebé en plena inconsciència, l'avi l'esperava. Sa filla li havia repetit insistentment a cau d'orella que aguantés, que en Pau era a punt d'arribar. Així ho va fer. L'esperava. Quan el va sentir a prop feu un gest perceptible de confort i un so gutural com si volgués parlar-li. En Pau s'atansà al llit plorant, li agafà les mans, besà el front amb extrema dolcesa i li va dir paraules tendres, que no l'oblidaria mai i que estaria al seu costat fins el final... I així va acabar. Amb placidesa. El millor final que tot dos haguessin pogut imaginar mai. L'un al costat de l'altre i amb les mans entrelaçades.

El Correo de Mallorca

LAS CARTAS SE PUEDEN ENVIAR PREFERENTEMENTE MEDIANTE CORREO ELECTRÓNICO A LA DIRECCIÓN cartas.diariodemallorca@epi.es

Las cartas de esta sección deberán ser originales y exclusivas y no excederán de 20 líneas mecanografiadas (Medio Folio). Es imprescindible que los textos estén firmados y que en ellos quede constancia del domicilio, teléfono y número del DNI o pasaporte de sus autores. DIARIO DE MALLORCA se reserva el derecho de resumir o extraer el contenido de las cartas y de publicar aquellas que crea oportuno. No se devolverán los originales, ni se facilitará información postal o telefónica sobre ellos.

Tribuna del lector

SON SERRA DE MARINA

► En els anys setanta, coneixies una al·lota, fos local o forana, i en el pla mai no faltava una anada a la platja d'es Trenc amb la garantia de passar un Reed's perfect day. No en cap parc, ans en la immensa intimitat marina d'una espai bell i salvatge, puntejat només per dos escarransits chiringuitos fets de fusta, tan antics com els nius de metralladora que hi sobreviuen, úniques construccions de pedra que rompen la verge línia de costa. La separació entre usuaris mai no distava menys d'uns cinquanta metres o més, segons el dia. Hi podia haver alga seca record d'alguns temporals però allò que no hi havia eren plaques invasores en forma d'hamaques, para-sols o pedallós. Un paradís? No caiguem en la cursi i paralitzadora nostàlgia. Ara bé, hi vagin ara en ple mes d'agost, comprovin el que ha passat en només trenta anys i probablement no hi tornin.

Tot això em ve al cap perquè una sensació semblant a aquells dies vaig experimentar l'estiu passat en què, contra tot pronòstic, gaudint

d'uns dies allotjat a Son Serra de Marina, hi vaig descobrir la seva platja. Mig kilòmetre de costa verge, natural, d'arena i pedres, oberta a vents del primer i segon quadrant, culpables d'aixecar ones que acaben rompent amb esclat al llarg de la vorera. El seus moments agitats i espectaculars, que tenen la virtut de desanimar els fondejos, es completen amb la magnífica placidesa dels dies de la mar en calma. Si t'allunyes abastament, la distància entre banyistes és inusualment amplia i l'única obra humana existent són les torres de fusta dels vigilants de la platja. Sempre he defensat no fer propaganda dels pocs llocs especials que encara ens queden però, davant l'iniciativa de l'ajuntament de Santa Margalida de convertir la platja en un espècie de beach club, no me'n queda d'altra que aixecar la veu contra aquesta arcaica, horterera i dobladera mostra política de llautó.

● **Rafael Miquel Oliver.** Palma.

MAGUES I DONES

► N'hi ha que encara somnien en cremar sexy bruixes de Zumarramargui. Les nines i els nins se peguen amb pepes, desapareixen amb sos mugrons i s'abraquen a camions. Qui pensi que estem tan condicionats de naixement hauria de jugar un poc amb al·lots a veure si creix. Bona part de rol sexista és social. Hi ha més diferències entre els cervells de dos homes qualsevol que entre un home i una dona. Amb tot res mai seria excusa per a negar l'existència de magues o de bones

jesusetes. No és feminisme reaccionari, és natura. Ets obra de l'Esperit Sant, cap d'espermatozou? Crist per ventura era dóna i ni ho sabem. Quasi tot el Nou Testament es inventat i capgirat per l'Església en el segle II. I si ho feu llavors per què no ho podem fer ara amb tal de fomentar justícia, igualtat i convivència. Muntem *Hallovincs*, *Blacfidius* o pares de coca i coa i no poden capgirar altres betlems? *Money* sí i persones no? De costums i tradicions? Cremar sexy bruixes i uetons, matar moros i valons, drogar i torturar nobles animals a ritme de Pasodoble, llançar i estirar-

los fermats pel carrer, pegar a la parienta, tirar l'orinal per la finestra, fumar sobre ta cara per a seduir-te? o aixecar supositoris de ricí i fals monolític feixistes i granítics sobre tes víctimes. Tot distreu.

● **Bernat Morey Colomar.** Palma.

UN MADRID-BARÇA DE MARGARITA EN FLOR

► ¿Quiéno no decidió en su día lo que fuere deshojando la Margarita en Flor de hojas amarillas

que cantan Sí, No, sí, No, Síiiiiiiiiiii? Y el Sí ganó en la historieta de cada cual.

El diferente Madrid-Barça con el que voy a jugar abarca el fútbol made in Santiago Bernabeu, por un lado, y la Generalitat catalana por otro. Y con el clima cual sal y pimienta de la mejor solución.

En años de sequía, el otoño 2015 lo fue, la Margarita en Flor diseña sus hojas en número par y el Sí empieza el partido; en caso contrario el deshoje es impar y el No se adelanta en el juego si llovió en el otoño, claro está; si no no vale.

Madrid: Don Florentino Pérez -tener en cuenta su nombre casi de flor- acaba de contratar a don Zinadine Zidane como entrenador del equipo. El Sí es a la primera sin dudas y con aplausos además.

Barça-Barcelona: D. Artur-Arturo más ya puede deshojar su Margarita de hojas pares amarillas que demostrado está que siempre sale que No. Si cede la sequía y con las normas del juego propuestas se empieza por No, y no necesita dejar la flor sin su color amarillo.

¿Se entiende? Felicidades a Zinadine. Al señor Más... pues déjelo ya, caballero.

● **Ma Dolores Vázquez.** Palma.

TIENE USTED RAZÓN, SEÑOR SKIBINSKY

► Tiene usted razón, señor Skibinsky. De nada sirve que las mujeres salgan representadas en la Cabalgata de Reyes si niños y niñas siguen siendo educados en

los estereotipos sexistas de siempre. Y ya sé, usted no quería decir esto sino todo lo contrario. Pa-semos por alto sus descalificaciones, que destilan animadversión hacia las mujeres; su distinción entre feminismo de género y feminismo verdadero (?); su sacralización de la tradición; su afirmación, tan a la ligera, de que toda la población opina como usted; la de que el objetivo de las feministas radicales son las subvenciones y el poder en su propio beneficio (me extraña que no recurra al argumento de la conspiración mundial para aniquilar al macho); o que se erija en autoridad para decidir lo que es verdad científica o histórica. Sin embargo, resulta imposible pasar por alto la inconsistencia de su principal argumento: si, como usted defiende, está demostrado científicamente que hay diferencias objetivas entre hombres y mujeres, y que explican la razón por la que los niños usan las barbies como espadas y las niñas abrazan a los camiones cuando se hacen "daño", ¿cómo puede reivindicar desde la Asociación que preside la custodia compartida? ¿No está admitiendo que las mujeres son más aptas por naturaleza para cuidar de sus hijos que los hombres? Yo no lo creo así. Hombres y mujeres son igualmente capaces de ocuparse de sus hijos y de desarrollar cualquier actividad que se propongan, que es justo lo que afirma (radicalmente) el feminismo, tal como recoge el Diccionario de la RAE.

● **Cristina Ponce Bermúdez.** Palma.